

Η «Γαλάζια» Πατρίδα και τα «Μαύρα» Έργα

Φίλιππου Νικολόπουλου

Δρα Κοινωνιολογίας, Νομικού - πρ. Επίκ. Καθηγ. Φιλοσοφικής Σχολής

Παν/μίου Κρήτης,

πρ. Α/τή Καθηγητή Παν/μίου Ινδιανάπολης,

Γραμ. των Σχολών και της Κοσμητείας του Φιλολογικού Συλλόγου

«Παρνασσός» και Διευθυντής του Ελεύθερου Πανεπιστημίου του

Εδώ και καιρό τώρα μάθαμε ότι η κυβέρνηση του κ. Ερντογάν έδωσε εντολή σε διάφορες βαθμίδες του εκπαιδευτικού συστήματος της χώρας του να περάσουν χάρτες με τα όρια της λεγόμενης «Γαλάζιας πατρίδας», όπως την αποκαλεί και την προπαγανδίζει, προς ενημέρωση των μαθητών. Μπορείτε να μας πείτε κ. Ερντογάν τι εννοείτε ακριβώς με τον όρο «γαλάζια πατρίδα», πώς ιστορικά την τεκμηριώνετε και γιατί την προπαγανδίζετε; Γιατί αυτή η «ιστορική κατασκευή» (γιατί περί ψεύτικης «κατασκευής» - διαστρεβλωτικής της πραγματικής ιστορίας πρόκειται), όπως φαίνεται να την εννοείτε, προσβάλλει **ευθέως τα εθνικά κυριαρχικά δικαιώματα της Ελλάδας στην περιοχή του Αιγαίου** (και όχι ακριβώς την εθνική κυριαρχία της χώρας, γενικώς και αορίστως, όρο με τον οποίο ο πρωθυπουργός της χώρας μας προσπαθεί να «ξεφύγει» απ' το «στρίμωγμα» που του ασκεί η ηγεσία της Τουρκίας).

Και φυσικά έμμεσα προκύπτει το σκληρό ερώτημα προς την ελληνική πολιτική και στρατιωτική ηγεσία της χώρας μας «πώς ανέχεσθε τέτοιου είδους δηλώσεις;». Και γιατί, ενώ αυτές έχουν διατυπωθεί πρόσφατα, γίνονται συναντήσεις με την Πρόεδρο της Τουρκίας, (υποτίθεται) για «οικοδόμηση μέτρων εμπιστοσύνης» μεταξύ δύο χωρών σε ανώτατο επίπεδο;

Τα εθνικά κυριαρχικά δικαιώματα της Ελλάδας στο Αιγαίου καθαρά προκύπτουν από το Διεθνές Δίκαιο και ειδικότερα από το Διεθνές Δίκαιο της θάλασσας και από την συνθήκη της Λωζάνης. Αλλά πέραν αυτών **η ελληνικότητα του Αιγαίου**, όπως και της περιοχής των δυτικών παραλίων της Μικράς Ασίας, πριν από την καταστροφή του 1922, και της περιοχής των παραλίων του Εύξεινου Πόντου (ποντιακός Ελληνισμός) πριν από γενοκτονία των Ποντίων είναι ιστορικά αναμφισβήτητη και τεκμηριωμένη από γεγονότα και γνωστές εθνοπολιτισμικές διαδικασίες. Ο πρώτος υψηλού επιπέδου ελληνικός πολιτισμός στην αρχαιότητα αναπτύχθηκε στην Ιωνία. Οι Ίωνες αποτελούν βασικό ελληνικό φύλο μετά τους Αχαιούς.

Ο ιστορικός «αναθεωρητισμός» του Κεμάλ, ότι δήθεν οι Τούρκοι αποτελούν δήθεν απογόνους των αρχαίων λαών της Μικράς Ασίας, είναι τουλάχιστον γελοίος και ουδείς μπορεί να τον εκλάβει ως σοβαρή ιστορική θέση. Οι Τούρκοι ή ακριβέστερα οι διάφορες τούρκικες εθνοτικές ομάδες αποτελούν έναν απ' τους βασικούς κλάδους της Μογγολικής ομοεθνίας που ξεκίνησαν τη νομαδική τους ζωή από την ανατολική Σιβηρία και προωθούντο προς τα δυτικά πολλούς αιώνες Π.Χ. (οι Ούνοι ήσαν συγγενικός λαός προς αυτούς). Καθώς προωθούντο και μετανάστευαν προς τα δυτικά βεβαίως και είχαν επιμειξίες με άλλους λαούς, αλλ' αυτό δεν σημαίνει ότι χάθηκε η αρχική εθνολογική τους ταυτότητα. Αυτό αποδεικνύεται γλωσσολογικά και εθνολογικά. Εξάλλου πολλοί λαοί, τόσο στην Ασία όσο και στην Ευρώπη (ιδίως οι νομαδικοί), καθώς εκινούντο, υφίσταντο επιμειξίες, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι έγιναν «απόγονοι» λαών που συνάντησαν πολλούς αιώνες μετά από την αρχική τους μετακίνηση! Ήδη αυτός ο ατεκμηρίωτος ιστορικός αναθεωρητισμός (που ουσιαστικά αποτελεί χοντρή παραποίηση της ιστορίας), όπως και ο γενικότερος

αναθεωρητισμός με σημείο αναφοράς τις διεθνείς συνθήκες, που επιδιώκει σήμερα η Τουρκία, αποτελούν κατ' εξοχήν μεμπτά σημεία της εσωτερικής και εξωτερικής της πολιτικής.

Χωρίς να θέλουμε να υποτιμήσουμε την κουλτούρα (με την ευρύτερη ανθρωπολογική της έννοια) οποιουδήποτε λαού, μπορεί να συγκριθεί η προσφορά του ελληνικού πολιτισμού στον οικουμενικό πολιτισμό της Ανθρωπότητας, ιδιαίτερα της Δύσης, με εκείνη του πολιτισμού της Τουρκίας; Όχι βέβαια και δεν νομίζουμε ότι υπάρχουν πεπαιδευμένοι άνθρωποι που θα είχαν διαφορετική γνώμη. Συνεπώς οι Τούρκοι πρέπει να μάθουν να σέβονται το ελληνικό κράτος και να μη τολμούν ν' αμφισβητούν τα εθνικά κυριαρχικά του δικαιώματα, όπως και οι δυτικές δυνάμεις οφείλουν να τους υποδεικνύουν και να τους επιβάλουν αυτόν τον σεβασμό.

Η Οθωμανική αυτοκρατορία ήταν πράγματι κάποτε μια μεγάλη δύναμη, βασισμένη στην κατάκτηση και στον ληστρικό τρόπο παραγωγής, αλλά κατάρρευσε ως παρηκμασμένη και ηττημένη στον 1^ο παγκόσμιο πόλεμο. Η Τουρκία τώρα ως σύγχρονο κοσμικό κράτος οφείλει να προσαρμόζεται στο **ευρωπαϊκό κεκτημένο** και να μην έχει ελεγκτατικές τάσεις, αν θέλει να έχει ευρωπαϊκή προοπτική. Κι αντί να δημιουργεί «γαλάζιες μυθοπλασίες» ν' αποφασίσει να σκεφθεί τις «μαύρες σελίδες» της ιστορίας της και να μην **εγείρει απαιτήσεις εκεί που δεν έχει δικαιώματα.**

Τι να πρωτοθυμηθούμε; Τις γενοκτονίες Ποντίων και Αρμενίων, το πώς αντιμετώπισαν (με τί σφαγές και βαρβαρότητες) τον Ελληνικό πληθυσμό το 1922, τα «Σεπτεμβριανά» του 1955, τη συνεχή πίεση του ελληνικού στοιχείου στην Κωνσταντινούπολη, κατά παράβαση κανόνων του διεθνούς δικαίου, την

άρνηση της Τουρκίας να συμμορφωθεί προς τις αποφάσεις της Γ.Σ. του ΟΗΕ και του Συμβουλίου Ασφαλείας για απόσυρση των τουρκικών στρατευμάτων από το βόρειο τμήμα της Κύπρου ή τις συνεχείς παραβιάσεις του εθνικού εναέριου χώρου της χώρας μας; Η συνεχιζόμενη απαράδεκτη στάση της απέναντι στο Κυπριακό αποτελεί την κορύφωση της κακόπιστης πολιτικής της απέναντι στην Ελλάδα και στον κυπριακό Ελληνισμό (πέρα απ' τα ζητήματα της υφαλοκρηπίδας και της ΑΟΖ). Ακόμη κι αν υπήρχε μια «τυπική δικαιολογία» για την απόβαση στην Κύπρο το 1974, αφού ανετράπη ο νόμιμος Πρόεδρος Μακάριος από πραξικόπημα που οργανώθηκε απ' την τότε ελληνική χούντα, αυτή η δικαιολογία παντελώς εξέλιπε όταν ο νόμιμος Πρόεδρος επανήλθε και η κοινοβουλευτική δημοκρατία στην Ελλάδα αποκαταστάθηκε. Και φυσικά δεν μπορούμε να μη θυμηθούμε και τις βαρβαρότητες που διέπραξαν τα τούρκικα στρατεύματα κατά την διάρκεια της εισβολής ή το πλήθος των παραβιάσεων των ανθρωπίνων δικαιωμάτων που συμβαίνουν σήμερα στην Τουρκία, όπως και η σχετική αμερικάνικη επιτροπή καταγράφει.

Η συνεχιζόμενη παραμονή των Τουρκικών στρατευμάτων στην Κύπρο αποτελεί κατάφωρη παραβίαση κανόνων του Διεθνούς Δικαίου (και αυτό αποτελεί ΟΝΕΙΔΙΟΣ τόσο για την Ε.Ε., μέλος της οποίας είναι η Κυπριακή Δημοκρατία, όσο και για το ΝΑΤΟ) και κανονικά η ελληνική πολιτική ηγεσία έπρεπε να αρνείται συζητήσεις «ανωτάτου επιπέδου» με την αντίστοιχη τουρκική, εφ' όσον αυτή η μη νόμιμη παραμονή συνεχίζεται. Πολλώ μάλλον αφού η τελευταία φαίνεται ότι σιγά-σιγά επιδιώκει να δημιουργήσει ένα status quo στην Κύπρο με de facto κατάσταση δύο κρατών (ελληνοκυπριακό και τουρκοκυπριακό) που θα συνομιλούν επί «ίσοις όροις» μεταξύ τους.

Αν όμως η Τουρκία συνεχίζει να αποθρασύνεται κι αν κάποια ξένα κέντρα δύναμης προσπαθούν να επιβάλλουν στη χώρα μας άνευ όρων «συνδιαλλαγή» με την κακόπιστη γείτονα (για τις δικές τους σκοπιμότητες) η ελληνική ηγεσία οφείλει να ορθώσει το ανάστημά της, να ισχυροποιήσει στο μέγιστο βαθμό την αμυντική της θωράκιση αλλά και την οικονομία της, να συγκροτήσει τις απαιτούμενες ωφέλιμες συμμαχίες και να μην αφήνει το εθνικό φρόνημα των Ελλήνων να ατονεί. Όταν οι αξίες σε επίπεδο διεθνών ανταγωνιστικών σχέσεων δεν γίνονται σεβαστές και η διπλωματία δεν μπορεί να υπερβεί «γκρίζες καταστάσεις», τότε τον λόγο έχει η Δύναμη. Τότε το επιδιωκόμενο είναι να δημιουργήσεις **αποτρεπτικό Συσχετισμό Δύναμης**, που να σε ευνοεί και αυτός ν' αποτελεί τη σκληρή απάντηση σε κάθε επιβουλή.